दत्तघाटस्वरण्ये तां क्रव्याद्भिर्भक्षितां सुताम् ।
मत्वा व्यपादि शोकेन भार्या चानुजगाम तम् ॥ १२७ ॥
इत्याख्याय स भूयस्तं वेतालो नृपमब्रवीत् ।
तं मे ऽत्र संशयं छिन्धि दंपत्योरेतयोर्वधात् ॥ १२८ ॥
5 मन्त्रिपुत्रस्य किं पापं राजपुत्रस्य किं नु वा ।
पद्मावत्याः किमथ वा त्वं हि बुद्धिमतां वरः ॥ १२९ ॥
जानानश्च न चेद्राजन्मम तत्त्वं वदिष्यसि ।
तदेष शतधा मूर्धा निश्चितं ते स्फुटिष्यति ॥ १३० ॥
इत्युक्तवन्तं वेतालं विज्ञानञ्छापभीतितः ।
10 स त्रिविक्रमसेनस्तमेवं प्रत्यब्रवीन्नृपः ॥ १३१ ॥
योगेश्वर किमज्ञेयमेतन्नैषां हि पातकम् ।
त्रयाणामपि राज्ञस्तु पापं कर्णोत्पलस्य तत् ॥ १३२ ॥
वेतालो ऽप्याह राज्ञः किं ते हि तत्कारणास्त्रयः ।
काकाः किमपराध्यन्ति हंसैर्जग्धेषु शालिषु ॥ १३३ ॥
15 राजा ततो ऽब्रवीदेवं न दुष्यन्ति त्रयो ऽपि ते ।
मन्त्रिसूनोर्हि तत्तावत्प्रभुकार्यमपातकम् ॥ १३४ ॥
पद्मावती राजपुत्रौ तौ हि कामशराग्निना ।
संतप्तावविचारज्ञावदोषौ स्वार्थमुद्यतौ ॥ १३५ ॥
कर्णोत्पलस्तु राजा स नीतिशास्त्रेष्वशिक्षितः ।
20 चारैः प्रजास्वनन्विष्यंस्तत्त्वशुद्धिं निजास्वपि ॥ १३६ ॥
अज्ञानन्धूर्तचरितानीङ्गिताद्यविचक्षणः ।
तथा तन्निर्विचारं यच्चक्रे तेन स पापभाक् ॥ १३७ ॥
इत्याकर्ण्य विमुक्तमौनमुदिते सम्यङ्नृपेणोत्तरे
स्कन्धात्तस्य स दार्ढ्यमाकलयितुं मायाबलात्तत्क्षणम् ।
25 वेतालो नृकलेवरान्तरगतः क्वाप्यप्रतर्क्यो ययौ
निष्कम्पः स च भूपतिः पुनरमुं प्राप्तुं व्यधान्निश्चयम् ॥ १३८ ॥

---

3. Zweite Erzählung (76, 1—42).

ततो ऽत्र पुनरानेतुं तं वेतालमगान्नृपः ।
स त्रिविक्रमसेनस्तच्छिंशपापादपान्तिकम् ॥ १ ॥
प्राप्तो ऽत्र वीक्षते यावच्चितालोकवशान्निशि ।
30 तावद्ददर्श तं भूमौ कूजन्तं पतितं शवम् ॥ २ ॥